

Η Νέα Μεταναστευτική Πολιτική ως Όξυνση της Κρατικής Στρατηγικής για τη Μετανάστευση (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Αύγουστο του 2020 από την ομάδα [antifa λευκοσα](#).

Περιεχόμενο

Η ΝΕΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΩΣ ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

I. Ρατσισμός εν καιρώ πανδημίας

Με το τέλος της καραντίνας ετέθηκε ένα δίλημμα: ή με τους μετανάστες της Πουρνάρας τζιαι τον νικηφόρο, εν τέλει, αγώνα που edώκαν για την απελευθέρωσή τους, ή με το ελληνοκυπριακό κράτος τζιαι τες ρατσιστικές πολιτικές του. Ρατσιστικές πολιτικές που στην περίπτωση της Πουρνάρας εστοχοποίησαν, με πρόφαση τον ιό, μετανάστ(ρι)ες τζιαι αιτητ(ρι)ές ασύλου, χωρίς να κρατούν καν τα προσχήματα. Ο ρατσισμός βέβαια ούτε ξεκινά, ούτε τελειώνει με την Πουρνάρα. Ο ρατσισμός εν η κρατική στρατηγική για τη διαχείριση της πολυεθνικής εργατικής τάξης τζιαι η κοινωνική του έκφραση. Ο ρατσισμός εν η οργάνωση της εργασίας των μεταναστών, η νομική κατοχύρωση «παράνομων» τζιαι «νόμιμων» μεταναστριών εργατριών. Ο ρατσισμός ξεκινά που την αδιαφορία, που την απουσία της συνείδησης ότι οι μετανάστες τζιαι οι μετανάστριες εν ταξικά μας αδέρφια. Ο ρατσισμός περνά μέσα που τες δηλώσεις του πολιτικού προσωπικού του κράτους, τες ειδήσεις των ΜΜΕ τζιαι τα μурμουρητά των social media. Ο ρατσισμός καταλήγει σε φυλακίσεις αορίστου χρόνου, ξυλοδαρμούς, απελάσεις.

Το κράτος οργανώνει την εργασία των μεταναστριών σύμφωνα με τες ανάγκες των αφεντικών, με συγκεκριμένες επιλογές που ευνοούν συγκεκριμένα κομμάθκια του ντόπιου κεφαλαίου. Για παράδειγμα, η παρανομοποίηση μεταναστών εργατών οδηγεί σε επισφαλή τζιαι κακοπληρωμένη εργασία. Η παρανομοποιημένη συνθήκη σε συνδυασμό με την επιβολή σε αιτητές ασύλου να μεν εργάζονται όσο εξετάζεται η αίτησή τους, οδηγεί σε μαύρη εργασία ή εργασία για το παράνομο κεφάλαιο τζιαι τη μαφία. Το γεγονός ότι χρεώνονται οι μετανάστες τούτες τες επιλογές αποτελεί κομμάτι της επικοινωνίας της κρατικής στρατηγικής μέσω των ΜΜΕ. Η στοχοποίηση των μεταναστριών σαν προσπάθεια επιβολής εθνικής ενότητας, εν μέσω covid ή τζιαι πριν, συνδέεται ιστορικά με το μίσος για τον “Άλλο”, τον Τούρκο, τον κομμουνιστή κτλ. Με τον ιό τούτη η στοχοποίηση εντάθηκε σε μια προσπάθεια να κυριαρχήσει ο φόβος, με τα αποτελέσματα, για τους μετανάστες συγκεκριμένα αλλά τζιαι για την εργατική τάξη γενικότερα, να προβλέπονται δυσόιωνα. Χαρακτηριστική στιγμή της αποκρυστάλλωσης του κρατικού τζιαι κοινωνικού ρατσισμού αποτελούν τα νέα μέτρα που θέλει να περάσει ο Υπ. Εσωτερικών.

II. Η “Νέα Μεταναστευτική Πολιτική”

Στις 18 Ιουνίου 2020, ο Νουρής φκαίνει σε ζωντανή μετάδοση τζιαι ανακοινώνει την «Νέα Μεταναστευτική Πολιτική» (ΝΜΠ) της ΚΔ [1], σύμφωνα με την οποία ξεκινά η υλοποίηση του Εθνικού Σχεδίου Δράσης (ΕΣΔ) του Υπ. Συμβουλίου, το οποίο ανακοινώθηκε στα μέσα Μαρτίου [2]. Βάση της ΝΜΠ ξεκίνησαν ήδη να λειτουργεί μια που τες τέσσερεις πτέρυγες του στρατοπέδου συγκέντρωσης στη Μενόγεια η οποία ήταν η μόνη που εν ελειτουργούσε μέχρι σήμερα. Αποφασίστηκε, επίσης, η επέκταση του στρατοπέδου με σκοπό την «φιλοξενία» νεοεισερχόμενων αιτητών ασύλου ώσπου να εξεταστεί το αίτημά τους. Η ΝΜΠ συμπεριλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη διαφοροποίηση της επιδοματικής πολιτικής σε μετανάστες την οποία εννα ενισχύσει η ανέγερση οργανωμένων χώρων υποδοχής τζιαι στέγασσης, την εντατικοποίηση στις επαφές με τη FRONTEX για ενίσχυση σε θέματα επιστροφών αλλά τζιαι περαιτέρω στρατιωτικοποίηση της θάλασσας τζιαι της ξηράς.

Επίσης, στα πλαίσια της Νέας Μεταναστευτικής Πολιτικής, ο Υπ. Εσωτερικών προωθεί μια σειρά νομοσχεδίων τα οποία, εάν ψηφιστούν που την βουλή, εννα μειώσουν ραγδαία τες προθεσμίες για καταχώρηση προσφυγής στο δικαστήριο, είτε κατά απόφασης απόρριψης αιτήματος ασύλου, είτε κατά απόφασης κράτησης. Τωρά, για πράδειγμα, οποιοδήποτε άτομο θέλει να προσφύγει σε διοικητικό δικαστήριο, έσσει 75 μέρες προθεσμία που τη μέρα που έλαβε την απόφαση που θέλει να προσβάλει. Τα νομοσχέδια του ΥΠ.ΕΣ. προνοούν για 30 μέρες προθεσμία σχετικά με απόρριψη αιτήματος ασύλου τζιαι 15 για κράτηση.

Τούτα ούλλα, σε συνδυασμό με την εφαρμογή της λίστας ασφαλών χωρών (δηλαδή γλήορο ξεσκαρτάρισμα αιτήσεων ασύλου ανάλογα με την χώρα προέλευσης) τζιαι μικροαλλαγές στο νόμο οι οποίες μεταξύ άλλων στενεύουν τις διαδικασίες ασύλου τζιαι στερούν το δικαίωμα πρόσβασης στην εργασία σε μετανάστες φοιτητές, εννα έχουν ως αποτέλεσμα την αύξηση στις κρατήσεις, τις απελάσεις αλλά τζιαι την παρανομοποίηση μεταναστών, άρα την αύξηση των ατόμων που μεινίσκουν στην Κύπρο χωρίς άδεια παραμονής.

Η ΝΜΠ εν αποτελεί, πάντως, μια ριζική ρήξη με τη διαχρονική μεταναστευτική πολιτική της ΚΔ. Η γενικευμένη επίθεση κατά των μεταναστών ξεκίνησε πολλά πιο πριν, όταν κυβέρνηση τζιαι ΜΜΕ επροετοιμάζαν το έδαφος με προβολή θεωριών συνωμοσίας για τα «πλάνα της Τουρκίας για ισλαμοποίηση του τόπου», την εφιαλτική «δημογραφική αλλοίωση» της Κυπριακής wannabe άρειας φυλής τζιαι το υποτιθέμενο αβάσταχτο οικονομικό βάρος το οποίο στην τελική εν η Ευρωπαϊκή Ένωση που πληρώνει. Η εντατικοποίηση τούντης επίθεσης εφάνηκε με τες περιπολίες στο κέντρο της Λευκωσίας που ξεκινήσαν τον Δεκέβρη του '19, την ανακοίνωση του Εθνικού Σχεδίου Δράσης των Μάρτη του '20, την πολιτική του κράτους κατά τη διάρκεια του lockdown (τζιαι όι μόνο) βάση της οποίας εφυλακίστηκαν πάνω που 700 μετανάστες στην Πουρνάρα, την παύση στην αποδοχή καινούριων αιτήσεων ασύλου τζιαι τες 2 επιχειρήσεις απώθησης/pushback στα ανοιχτά του Κάβο Γκρέκο τζιαι του Πομού.

III. Για την επίθεση κεφαλαίου & κράτους

Πως εξηγούμε την εντατικοποιημένη γενικευμένη τζιαι συντονισμένη επίθεση του κράτους τζιαι ενός σημαντικού μέρους του πληθυσμού προς τους μετανάστες κατά τους τελευταίους μήνες; Θεωρούμε πως η επίθεση τούτη εν έσχει να κάμει μόνο με κάποια φοβία περί «πληθυσμιακής αλλοίωσης», ούτε με την αδυναμία του κράτους να διαχειριστεί την αύξηση των μεταναστριών.

Η νέα μεταναστευτική πολιτική αποτελεί μια έκφραση του κρατικού αυταρχισμού που ξεδιπλώθηκε για τη διαχείριση του ιού, τζιαι κομμάτι μιας συνολικής επίθεσης στην εργατική τάξη. Εν σημαντικό να πούμε πως ούτε η νέα μεταναστευτική πολιτική, ούτε η φυλακή έκτακτης ανάγκης της Πουρνάρας επρόεκυψαν τυχαία. Συνδέεονται με την μακροχρόνια κρατική στρατηγική όσον αφορά τη μετανάστευση – για την Πουρνάρα συγκεκριμένα, η κλειστή φυλακή της Μενόγειας ήταν το

δοκιμασμένο παράδειγμα κράτησης μεταναστών, μια συνθήκη που εδιευρύνθηκε με αφορμή τον ιδό. Οι μετανάστες τζιαι οι μετανάστριες ήταν στο στόχαστρο που πριν την καραντίνα ως εξωτερικός εχθρός (εγκληματικότητα, ανεργία, «γκετοποίηση»). Πλέον, με τον κυρίαρχο λόγο να αναπαράγει την υγιεινιστική έκτακτη ανάγκη σαν κάτι που εν αφήνει περιθώρια συζήτησης, σαν οδοστρωτήρα κρατικής πολιτικής δηλαδή, οι μετανάστριες, ιδιαίτερα οι νεοαφιχθέντες, εμφανίζονται σαν μια «μολυσματική» επιρροή στο «καθαρό» εθνικό σώμα.

Θέση μας είναι, επίσης, ότι η ούλλο τζιαι βιαιότερη επίθεση προς τους μετανάστες αποτελεί παράγωγο της οικονομικής, συστημικής κρίσης που βιώνουμε. Η κρίση τούτη εν εξέσπασε, όπως λανθασμένα αναπαράγεται, λόγω της πανδημίας. Αντιθέτως, βρισκόμαστε σε κρίση που το 2007-8, μια κρίση που το κεφάλαιο εκατάφερε να διαχειριστεί μόνο αναστέλλοντάς την [3]. Η πανδημία ελειτούργησε ως η σπίθα για την σοβαρή όξυνση πτυχών της υπάρχουσας κρίσης: κρίση των χρηματιστηρίων, υπερπαραγωγή αγαθών, διόγκωση δημόσιων χρεών κτλ.

Η κρίση που ζούμε σήμερα εν αποτελεί απόκλιση αλλά κανονικότητα, ενυπάρχει στις δομές του καπιταλιστικού συστήματος. Οι κρίσεις, οι έκτακτες ανάγκες, εν μέρος της κανονικότητας του καπιταλιστικού μοντέλου παραγωγής. Όπως βλέπουμε στην ιστορία του 20ού αιώνα, οι κρίσεις αντιμετωπίζονται με καταστροφές: κεφαλαίου, αγαθών, εργατικής δύναμης. Όπως βλέπουμε επίσης, οι ανταγωνισμοί τζιαι οι συγκρούσεις ανάμεσα στα ίδια τα αφεντικά οξύνονται, αφού κάποιες πτυχές του κεφαλαίου γίνονται παράπλευρη απώλεια της αντιμετώπισης της κρίσης. Στην περίπτωση της Κύπρου, η τωρινή κρίση εν προφανές ότι συνεπάγεται μια υπερσυσσώρευση παραγωγής/προσφοράς, η οποία παρουσιάζει μια αυξημένη απόκλιση σε σχέση με την ζήτηση προϊόντων/υπηρεσιών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η βιομηχανία του τουρισμού. Που την στιγμή που η ζήτηση για τις υπηρεσίες τουρισμού το φετινό καλοτζίαιρι εν ραγδαία μειωμένη, υπάρχει μια υπερσυσσώρευση προσφοράς, η οποία αποτελεί πονοτζίεφαλο για τα αφεντικά, τα οποία θωρούν τα κέρδη τους να καταρρέουν. Για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση τούτη, τα αφεντικά στρέφονται στην προσπάθεια μείωσης του μεταβλητού κόστους τους, δηλαδή των μισθών που δίνουν στο εργατικό δυναμικό τους.

Με άλλα λόγια, στην περίοδο που διανύουμε, εννα βλέπουμε ούλλο τζιαι περισσότερες απόπειρες απολύσεων, μειώσεων μισθών τζιαι καταπάτησης εργασιακών δικαιωμάτων. Δαμέ ακριβώς εφάπτονται η οικονομική ανάλυση με την επίθεση στους μετανάστες. Όπως έχουμε πει στο παρελθόν, η μεταναστευτική πολιτική του κράτους ρυθμίζεται, σε μεγάλο βαθμό, σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες του κεφαλαίου[4]. Που τη στιγμή που υπάρχει υπερπροσφορά εργατικού δυναμικού στην Κύπρο, το κράτος εντείνει τις διαδικασίες απέλασης. Επίσης, οι μετανάστριες εν οι πρώτες που εννα απολυθούν, οι πρώτες που εννα εξαναγκαστούν σε μείωση μισθού, οι πρώτες που εννα υποχρεωθούν να εργάζονται απλήρωτες υπερωρίες. Που τη στιγμή που υπάρχει για το κεφάλαιο η ανάγκη της αισθητής μείωσης του μεταβλητού κόστους της παραγωγής, το κράτος εντείνει τις διαδικασίες παρανομοποίησης, είτε ως πραγματική κατάσταση που αναγκάζει εργάτες να παράγουν για ακόμα χαμηλότερους μισθούς, χωρίς εργατικά δικαιώματα, είτε ως απειλή που πλανιέται πάνω που τους υπόλοιπους, για να αποδέχονται κάθε αυθαιρεσία της εργοδοσίας.

Πέραν των αναγκών του κεφαλαίου, το κράτος ανταποκρίνεται τόσο στις ανάγκες αυτοαναπαραγωγής της πολιτικής εξουσίας, όσο τζιαι στις κοινωνικές πιέσεις που δέχεται. Η δαιμονοποίηση, ο ρητορικός αλλά τζιαι υλικός πόλεμος κατά των μεταναστριών, αποτελούν σημαντικό εργαλείο στην απόπειρα του κράτους να μεταφέρει το κέντρο της συζήτησης, της δυσαρέσκειας, της κοινωνικής αγανάκτησης που προκαλεί κάθε κρίση, στην «πολιτισμική αλλοίωση», την «εγκληματικότητα», τις «ανεξέλεγκτες ροές», τα «σατανικά σχέδια του Ερντογάν». Προτάσσοντας τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τη συνωμοσιολογία, το κράτος διατηρεί την κοινωνική συνοχή σε συνθήκες κρίσης, συνθήκες οι οποίες εννα μπορούσαν να δημιουργήσουν τις προοπτικές

μιας ριζικής κριτικής απέναντί του.

IV. Για την αντιφασιστική απερίθωτη

Εν θά τα βάψουμε ούλλα μαύρα όμως. Με το τέλος της καραντίνας εμφανίστηκε, δημόσια τζιαι δυναμικά, ο αγώνας των κρατούμενων στην Πουρνάρα για απελευθέρωση τζιαι ο αγώνας των αλληλέγγυων που εβοήθησε να έρουν τα αιτήματα των πρώτων στο προσκήνιο. Οι δύο μεγάλες διαδηλώσεις στη Λευκωσία τζιαι τη Λεμεσό, μαζί με την πληθώρα δράσεων που τες εσυνοδέσαν, σε συνδυασμό με τη μαχητικότητα τζιαι το πείσμα των κρατούμενων ήταν μια πρώτη άμυνα, κοινωνικά αντανakλαστικά υπεράσπισης των μεταναστών, υπεράσπισης της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Με ούλλα τα όρια τζιαι τες αντιφάσεις μας, όσοι τζιαι όσες εκατεβήκαμε στες διαδηλώσεις εκαταφέραμε να συνδέσουμε – άρρητα, σπασμωδικά, αμήχανα – τη δυσφορία που έφερε η αυστηρή καραντίνα με έναν αντιρατσιστικό, ταξικό αγώνα αλληλεγγύης στες αγωνιζόμενες μετανάστριες στην Πουρνάρα. Παρά το γεγονός ότι το κράτος συνεχίζει να δείχνει τα δόντια του, τούτος ο νικηφόρος αγώνας, σε πείσμα των καιρών, ίσως, αφήνει ένα σημαντικό προηγούμενο.

Η αντιφασιστική εργατική κριτική επιβάλλει να επαναφέρουμε τη συζήτηση στη ρίζα του ζητήματος: στη συστημική κρίση που βιώνουμε, η οποία έσχει ως αποτέλεσμα την εντεινόμενη επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη. Οι μετανάστες, ως ο πάτος της εργατικής τάξης στην Κύπρο, βιώνουν ήδη μια πραγματικότητα ακραίας επισφάλειας που την πλευρά του κεφαλαίου τζιαι συντονισμένης επίθεσης που την πολιτική τάξη, τα ΜΜΕ τζιαι σημαντικό μέρος της ντόπιας κοινωνίας. Η επίθεση όμως εν σταματά πάνω τους- ολόκληρη η ντόπια εργατική τάξη αλλά τζιαι οποιοσδήποτε διαφωνεί με τες κρατικές πολιτικές τζιαι τις εργοδοτικές αυθαιρεσίες βιώνει ήδη την καταστολή ενός ολοένα τζιαι πιο αυταρχικού κράτους.

Αν το κράτος καθορίζει τις πολιτικές του με βάση τις ανάγκες τζιαι τα συμφέροντα του κεφαλαίου τζιαι της αναπαραγωγής της πολιτικής εξουσίας, εμείς στεκούμαστε διαχρονικά απέναντι σε τούντα συμφέροντα. Προτάσσουμε τα δικά μας συμφέροντα ως εργατική τάξη, τη δικιά μας αλληλεγγύη σε όσους γίνονται δέκτες ταξικής, ρατσιστικής τζιαι έμφυλης βίας. Εναντιωνόμαστε στην ποινικοποίηση τζιαι την παρανομοποίηση των μεταναστριών, τις πολιτικές απελάσεων τζιαι επαναπροωθήσεων, την έξαρση του ρατσισμού των ΜΜΕ, της πολιτικής τάξης τζιαι της κοινωνικής βάσης. Ο πολιτικός αγώνας υπεράσπισης των μεταναστών παραμένει αναγκαίος για την επιβίωσή μας. Παραμένει αναγκαίος για την συγκρότησή μας σαν πολυεθνική εργατική τάξη, με κοινά συμφέροντα, κοινές ανάγκες, τζιαι κοινούς αγώνες.

[1] <https://www.facebook.com/SpokesmanOffice/videos/564801957567233/?t=1>, ολόκληρη η ομιλία σε μορφή κειμένου δαμέ

[2] Αναλυτικά το σχέδιο δράσης για το μεταναστευτικό, [Καθημερινή, 10/03/2020](#)

[3] Βλ. για παράδειγμα, [Corona Capital 1. Epidemic crisis and crisis of capital, Léon de Mattis](#)

Η καπιταλιστική πανδημία, ο κορωνοϊός και η οικονομική κρίση, [Eric Toussaint](#)

[4] Σώματα Φτηνά Σώματα Ξένα. Η κρατική στρατηγική της μετανάστευσης, [antifa leukosa](#)

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, [antifa leukosa](#) (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Μεταναστευτικό, covid-19, Δεκαετία 2020-2029, 2020, Λευκωσία (νότια)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:antifalefkosha:migration_policy&rev=1598106370

Last update: **2020/08/22 14:26**